

Цікавість

Віталій Гречка

Між деревами щось незвичне,
Світлі тіні в лісній імлі...
Щось туди мене наче кличе,
Але важко ступить мені.

І хоч тіло напрочуд легке,
Ворухнутись не в змозі я,
Потихеньку у лісі смеркне,
Холодніше стає земля.

Вітер тихо колише віти,
Завмирає і знову дме...
Сяйво з хаші сильніше світить,
Заворожену душу зве.

Через силу відвожу очі,
Вже не бачу де стежка та...
Ніжно темрява щось шепоче,
Та холодні її вуста.

Раптом небо світліше стало,
Хоча тільки-но вечір був,
Відчуття, наче щось пропало...
Знав я щось, а тепер забув...

Вже давно повернувся в місто,
Все відоме і звичне тут –
І буденних подій намисто,
І до цятки знайомий кут.

Та коли понад вечір вийду –
Наче щось оживе в мені,
Наче наше життя – для виду,
Все навкруг, як мара у сні.

Я вдихаю на повні груди,
Бачу серце – воно твоє!

"Світла тінь?" – Твою думку чути...
І тебе ця цікавість вб'є.

19.04.2022